

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/245/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1711216186
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1711216186.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa : EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného : TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi : F. W., W. X. XXXX/XX, F., zastúpený opatrovníčkou A. M., súdnou tajomníčkou Okresného súdu Malacky, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu : Spotrebiteľské združenie OSA, so sídlom Fedinova 9, Bratislava, zastúpeného spoločnosťou : HKP Legal, s.r.o., so sídlom Sasinkova 6, Bratislava, o zaplatenie 5.628,71 € s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa a vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok zo dňa 17. októbra 2012, č. k. 8C/136/2012-49, v pomere hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka m e n í tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznáva.

Návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania sa z a m i e t a .

Vedľajší účastník je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania a to trov právneho zastúpenia vo výške 22,10 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa, do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil konanie a priznal navrhovateľovi vrátenie zaplateného súdneho poplatku vo výške 330,87 € prostredníctvom Daňového úradu Bratislava, a to po právoplatnosti uznesenia. Zároveň rozhodol, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania vo výške 238,23 €, a to do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 18.11.2011 domáhal voči odporcovi zaplatenia sumy 5.628,71 € s príslušenstvom a náhrady trov konania. Pred začatím pojednávania, písomným podaním doručeným súdu dňa 02.10.2012, navrhovateľ vzal späť návrh na začatie konania v celom rozsahu. Dôvod späťvzatia neuviedol. Súd prvého stupňa preto konanie podľa § 96 ods. 1, 2, 3 O.s.p. zastavil a vrátil navrhovateľovi krátený súdny poplatok v zmysle § 11 ods. 3, 4, 6 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

O náhrade trov konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., keď navrhovateľ procesne zaviniel, že sa konanie muselo zastaviť, pričom prvostupňový súd mal za to, že odporcovi žiadne trovy v tomto konaní nevznikli, a preto mu náhradu trov konania nepriznal. Pokiaľ ide o náhradu trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, prvostupňový súd postupoval podľa ust. § 146 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ svojím späťvzatím voči odporcovi zaviniel zastavenie konania, preto súd zaviazal

navrhovateľa na úhradu trov konania v prospech vedľajšieho účastníka na strane odporcu. Prvostupňový súd nepriznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby - príprava a prevzatie zastúpenia z dôvodu, že tento úkon nie je podľa súdu úkonom preukázaným a trovy, ktoré si vedľajší účastník uplatnil v súvislosti s týmto úkonom, prvostupňový súd vyhodnotil ako trovy, ktoré neboli účelne vynaložené. Preto prvostupňový súd priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 238,23 € za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie zo dňa 13.04.2012, nakoľko podľa prvostupňového súdu iba tieto trovy sú trovy, ktoré vedľajšiemu účastníkovi vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním v predmetnej veci.

Uvedené uznesenie napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním navrhovateľ; jeho odvolanie smerovalo proti výroku, ktorým mu prvostupňový súd uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania. Súdu prvého stupňa vytkol nesprávne právne posúdenie veci, nakoľko navrhovateľ mal za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Navrhovateľ zastával názor, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Podľa navrhovateľa súd nepostupoval správne, keď združeniu zastúpenému advokátom priznal náhradu trov konania, nakoľko vedľajší účastník vstúpil do konania na strane odporcu za účelom ochrany jeho práv z vlastnej iniciatívy, tomu však bol v zmysle § 29 ods. 2 O.s.p. súdom ustanovený opatrovník. Preto nebolo potrebné, aby vedľajší tiež ochraňoval jeho záujmy. Aj preto nemožno zo strany vedľajšieho účastníka hovoriť o trovách účelne vynaložených. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka navrhovateľ považoval za nadbytočné a neúčelné. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, podľa navrhovateľa navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Prvostupňový súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Na základe vyššie uvedeného navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 20,11 €.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie vedľajší účastník na strane odporcu; jeho odvolanie smerovalo proti výroku, ktorým prvostupňový súd rozhodol, že navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 238,23 €. Súdu prvého stupňa vytkol nesprávne právne posúdenie veci, nakoľko pri určovaní výšky priznaných trov právneho zastúpenia postupoval súd svojvoľne. Argumentoval tým, že právny zástupca vedľajšieho účastníka právnu vec riadne prevzal a s vedľajším účastníkom na prvej porade prerokoval postup v konaní, preto vedľajší účastník nevidel dôvod pre nepriznanie náhrady trov za úkon prevzatie veci vrátane prvej porady s klientom. Právny zástupca v konaní riadne hájil práva vedľajšieho účastníka a svojimi úkonmi mu privodil plný úspech v konaní. Napadnutá časť súdneho rozhodnutia je preto svojvoľná a nepodložená o žiaden skutkový či právny základ. Podľa názoru vedľajšieho účastníka je samotné odôvodnenie napadnutej časti rozhodnutia vnútorne rozporné a vymykajúce sa drvivej väčšine súdnych rozhodnutí s identickým prípadne obdobným skutkovým základom, pričom poukázal na viaceré rozhodnutia iných senátov iných krajských súdov SR. Následne poukázal na viaceré nálezy Ústavného súdu SR. Vedľajší účastník zastával názor, že súd mal v prejednávanej veci rozhodnúť o náhrade trov konania podľa § 10 ods. 2 v spojitosti s § 10 ods. 1 advokátskej tarify, a teda priznať vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 476,46 €, t.j. za dva úkony právnej služby. Z vyššie uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 476,46 €. Zároveň požiadal o priznanie náhrady trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby vo výške 123,70 €.

Opatrovníčka odporcu sa k dovolaniu navrhovateľa ani k odvolaniu vedľajšieho účastníka na strane odporcu nevyjadřila.

K odvolaniu vedľajšieho účastníka sa písomne vyjadril navrhovateľ tak, že sa pridrižiava svojich tvrdení v podanom odvolaní a má za to, že v predmetnom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka argumentoval tým, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie (a to aj s poukazom na jeho cieľ) schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Následne navrhovateľ zopakoval svoje tvrdenia obsiahnuté v podanom odvolaní a poukázal na viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici v obdobných veciach a na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/03. Opätovne navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania preskúmal a zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná.

K odvolaniu navrhovateľa podal písomné vyjadrenie vedľajší účastník na strane odporcu. Vo vyjadrení opätovne uviedol svoju argumentáciu uvedenú vo svojom odvolaní, ktorú bližšie (podrobne) rozviedol. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc odvodzoval z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR. Do pozornosti dal aj znenie ust. § 137 O.s.p., tvrdiac, že podľa daného ustanovenia mu náhrada výdavkov za zastupovanie advokátom výslovne patrí. Ďalej dal do pozornosti rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-279/09, z ktorého podľa vedľajšieho účastníka vyplýva, že združenie na ochranu spotrebiteľa má právo na advokáta aj na náhradu trov konania. V dôvodoch svojho vyjadrenia okrem iného poukázal aj na čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 a 47 Charty základných práv EÚ, komentáre k Občianskemu súdnemu poriadku, na viaceré nálezy Ústavného súdu týkajúce sa práva účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore, ako aj na viaceré rozhodnutia iných krajských súdov v obdobných veciach, ktoré podrobne rozviedol v odvolaní. Na záver vyjadrenia poznamenal, že nahradenie trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi zo strany navrhovateľa považuje za spravodlivé a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s názorom navrhovateľa, považuje to okrem porušenia základných procesných práv aj za podstatný zásah do činnosti občianskeho združenia a zároveň za zásadné obmedzenie práv spotrebiteľov v rámci súdneho konania. Argumenty navrhovateľa považoval za nesprávne, nedôvodné, tendenčné a irelevantné. Žiadal, aby odvolací súd v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. pred vydaním rozhodnutia konania prerušil a požiadal Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o práve spotrebiteľského združenia na plnohodnotné právne zastúpenie - vrátane práva na priznanie náhrady trov konania v prípade, ak procesné úkony združenia budú v súdnom procese na prospech spotrebiteľa a budú mať v časti týkajúcej sa účasti spotrebiteľského združenia za následok úspech vo veci - ako o predbežnej otázke. Vedľajší účastník zároveň požiadal o priznanie náhrady trov odvolacieho konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby vo výške 229,07 €.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania vedľajšieho účastníka, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti nie je vecne správne a je potrebné ho v zmysle § 220 O.s.p. zmeniť.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník.

V zmysle citovaného ust. § 93 ods. 4 O.s.p. má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Za predpokladu, že účastníkovi konania na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje, vznikne právo na náhradu trov konania, môže byť náhrada trov konania priznaná aj samotnému vedľajšiemu účastníkovi.

V prípade, ak súd zastavuje konanie, musí sa pri rozhodovaní o trovách konania najprv zaoberať tým, či niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie muselo byť zastavené. Zo spisového materiálu súdnej

veci je zrejmé, že súd prvého stupňa zastavil konanie z dôvodu, že podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 02.10.2012 vzal navrhovateľ návrh v celom rozsahu späť bez uvedenia dôvodu. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ zavinil zastavenie konania, odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. Analogicky podľa § 93 ods. 4 O.s.p. právo na náhradu trov konania vzniklo súčasne aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorý do konania vstúpil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 18.04.2012.

Podľa ust. § 25 ods. 1 O.s.p. si účastník ako zástupcu môže vždy zvoliť advokáta. Nakoľko vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva ako účastník, je oprávnený tzn. môže sa dať aj vedľajší účastník v konaní zastupovať advokátom. V prejednávanej veci vedľajšieho účastníka zastupoval advokát na základe plnomocenstva. Odvolací súd považuje za nutné uviesť, že právo vedľajšieho účastníka resp. ústavné právo každého - vrátane vedľajšieho účastníka na právnu pomoc vyplývajúce z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR nepopiera a ani nespochybňuje. Avšak v prípade, že si účastník zvolí ako svojho zástupcu advokáta, musí počítať aj so vznikom trov, nakoľko advokát má právo na úhradu svojich primeraných a opodstatnených nákladov. Preto skutočnosť, že súd účastníkovi právo na náhradu trov konania neprizná, sama osebe neznamena popretie rovnosti podmienok v konkrétnom súdnom konaní, a už vôbec to neznamena odňatie procesného práva účastníka na zastúpenie advokátom.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Odvolací súd považuje záver prvostupňového súdu o priznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi za nesprávny, hoci v prejednávanej veci vzniklo v zmysle § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. odporcovi a aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi. Správne mal prvostupňový súd o trovách konania vedľajšieho účastníka rozhodnúť podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať s odôvodnením, že tieto nespĺňajú podmienku účelnosti nevyhnutnú pre priznanie náhrady trov konania. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania musí súd vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených účastníkom, resp. či vôbec boli vynaložené. Účelnosťou je potrebné rozumieť vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľa. Opodstatnená je v prípade, že vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Vzhľadom na zmysel ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o náhrade trov konania je súd povinný posudzovať účelnosť pri každom úkone právnej služby samostatne.

V predmetnej právnej veci vedľajší účastník prostredníctvom svojho právneho zástupcu spolu s oznámením o vstupe do konania zároveň požiadal súd prvého stupňa o doručenie návrhu na začatie konania a jeho príloh, uplatnil si náhradu trov konania a zároveň predložil vyjadrenie - vzniesenie námietky premlčania. Z uvedeného je zrejmé, že v čase vstupu do konania nepoznal predmet sporu a len z označenia účastníkov konania usúdil, že ide o spotrebiteľskú vec. V tomto podaní (oznámení o vstupe do konania) zo dňa 18.04.2012 si vedľajší účastník uplatnil trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby, ktoré na výzvu súdu vyčíslil v podaní doručenom súdu dňa 12.10.2012 celkom vo výške 476,45 €. prevzatie a príprava zastúpenia a vyjadrenie zo dňa 12.03.2012 spolu vo výške 189,60 €. Odvolaciemu súdu však nie je jasné ako mohol právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonať prípravu zastúpenia, keď samotný vedľajší účastník nevedel, do akého konania vstupuje. Podľa odvolacieho súdu len na základe skutočnosti, že odporcom je spotrebiteľ, bez akejkoľvek bližšej vedomosti o predmete a štádiu konania, do ktorého vstupuje, je prakticky nemožné náležite sa pripraviť na zastupovanie v tej ktorej veci. V prejednávanej veci vedľajší účastník spolu s oznámením o vstupe do konania taktiež vzniesol námietku premlčania. Nemožno však dospieť k záveru, že navrhovateľ vzal návrh späť na základe tohto úkonu vedľajšieho účastníka, nakoľko v predmetnej veci ku späťvzatiu návrhu došlo bez uvedenia dôvodu. Vzhľadom na uvedené je potom námietka navrhovateľa uplatnená v odvolaní, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva, dôvodná. Rovnako dôvodná je aj odvolacia námietka navrhovateľa, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania.

Zároveň je nutné poukázať na skutočnosť, že cieľom vedľajšieho účastníka - Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS - je kolektívna ochrana spotrebiteľa, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj zastupovanie spotrebiteľa v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka, čo znamená, že vedľajší účastník, ktorý je založený na ochranu práv podľa osobitného predpisu by mal byť schopný poskytnúť odporcovi ako spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci vedenej na súde odbornú pomoc sám. Tento názor má oporu v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 78/03, v zmysle ktorého nie je porušením základného práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, ak účastníkovi, ktorý disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie, súd neprizná náhradu trov právneho zastúpenia, ak ich nepovažuje za účelne vynaložené, a to práve preto, že vedľajší účastník bol na ochranu spotrebiteľa zriadený a teda má byť schopný v spotrebiteľských sporoch spotrebiteľov kvalifikovane zastupovať. Preto odvolací súd v neposlednom rade prihliadol aj na skutočnosť, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu a splnomocnil právneho zástupcu z radov advokátov, hoci zo samotnej podstaty vedľajšieho účastníka vyplýva, že musí byť schopný konať v mene toho, na strane koho vstupuje do konania. Zároveň je odvolaciemu súdu z rozhodovacej činnosti známe, že vedľajší účastník paušálne vstupuje do konaní, v ktorých ako navrhovatelia vystupujú určité subjekty, a to bez ohľadu na stav konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť úkonov vedľajšieho účastníka. Pri rozposielaní oznámení o vstupe do konaní, vyjadrení (vznesenie námietky premlčania), ide o identické typizované úkony podľa vzoru, ktoré môžu byť generované aj automatizované, pritom nemožno v každej jednej veci hovoriť o účelnom vynaložení trov právneho zastúpenia. Takéto konanie vedľajšieho účastníka nemožno považovať ani za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ, pre ktorý bolo toto združenie založené. Vyvoláva to skôr dôvodné podozrenie, že skutočným cieľom združenia nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale zárobková činnosť právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v podobe náhrady trov právneho zastúpenia.

Právne irelevantné je tvrdenie vedľajšieho účastníka na strane odporcu o tom, že podľa ust. § 137 O.s.p. mu náhrada výdavkov za zastupovanie advokátom výslovne patrí. Podľa ust. § 137 O.s.p. medzi trovy konania okrem iného patrí aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. V prípade, že by bol názor vedľajšieho účastníka správny, tak by nepriznanie trov konania v každom jednom prípade znamenalo porušenie ust. § 137 O.s.p. Toto ustanovenie pritom len exemplifikatívne vymenúva jednotlivé druhy trov konania, pričom na ich priznanie je potrebné splnenie podmienok vyžadovaných § 142 a nasl. O.s.p., medzi ktoré patrí aj účelnosť vynaložených trov konania. Navyše vedľajší účastník ako združenie na ochranu práv spotrebiteľa nie je v prejednávanej veci právnickou osobou oprávnenou zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. Vystupuje len v pozícii vedľajšieho účastníka a v zmysle § 93 ods. 4 druhá veta O.s.p. koná sám za seba. Ako právnická osoba oprávnená zastupovať v konaní by vystupovalo len v prípade, že by mu účastník konania udelil plnomocenstvo na zastupovanie, čo však v prejednávanej veci nebolo preukázané a vedľajší účastník vstúpil do konania z vlastného podnetu.

Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora EÚ, na obsah ktorého poukázal vedľajší účastník, odvolací súd uvádza, že Súdny dvor EÚ v tomto rozsudku ustálil, že zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v článku 47 Charty, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľovali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania a/alebo zastupovanie advokátom. Z uvedeného rozsudku však nevyplýva, že by vedľajší účastník ako právnická osoba založená na ochranu práv spotrebiteľa, mal vo všetkých konaniach, do ktorých vstúpi, právo na náhradu trov právneho zastúpenia bez splnenia podmienok vyžadovaných Občianskym súdnym poriadkom, a teda okrem iného aj účelnosti vynaložených trov konania.

Odvolací súd vo vzťahu k rozhodnutiam iných krajských súdov, na ktoré navrhovateľ a vedľajší účastník na strane odporcu vo svojich podaniach poukazujú, uvádza, že nie je viazaný rozhodnutiami iných krajských súdov v obdobných veciach. Aj po oboznámení sa s obsahom týchto rozhodnutí zotrváva na svojom právnom názore, že trovy vedľajšieho účastníka neboli účelne vynaložené.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka nevykazuje známky vecnej správnosti,

pretože trovy uplatnené vedľajším účastníkom neboli účelne vynaloženými trovami. Úkony, za ktoré si v konaní uplatnil vedľajší účastník právo na ich náhradu, neboli nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. vedľajší účastník neposkytol odporcovi žiadne služby, ktorých vykonanie by malo akýkoľvek vplyv na rozhodnutie súdu prvého stupňa a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zastúpenia.

Odvolačný súd z vyššie uvedených dôvodov uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka podľa ust. § 220 O.s.p. zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Odvolačný súd sa ďalej zaoberal návrhom vedľajšieho účastníka na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy. (Pozn.: Od 1.12.2009 v dôsledku prijatia Lisabonskej zmluvy oficiálny názov Súdneho dvora znie Súdny dvor Európskej únie; názov Súdny dvor Európskych spoločenstiev sa používal do 30.11.2009.)

Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. prichádza do úvahy vtedy, ak sa vedie konkrétne sporové konanie pred vnútroštátnym súdom, v rámci ktorého vznikne potreba výkladu či stanovenia hraníc aplikácie únieového práva, pretože vyriešenie tejto otázky je spôsobilé podstatným - prejudiciálnym spôsobom ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej. V súvislosti s prerušením konania však treba uviesť, že súd v skutočnosti môže, ale nemusí prerušiť konanie, pretože nie každý súd je povinný obrátiť sa s predbežnou otázkou na Súdny dvor, ale len súd, ktorý rozhoduje v poslednom stupni bez toho, aby sa proti jeho rozhodnutiu mohol podať opravný prostriedok, alebo ak sa v konaní pred vnútroštátnym súdom rieši otázka platnosti právneho aktu Európskej únie. Súd môže rozhodnúť o prerušení konania z vlastnej iniciatívy, alebo môže takéto prerušenie konania navrhnúť účastník, avšak súd nie je v každom prípade povinný takému návrhu vyhovieť bez toho, aby o tom rozhodoval. Ak nejde o prípad obligatórneho konania o prejudiciálnej otázke, tento procesný úkon súdu (prerušenie konania) závisí len od úvahy súdu, či požiada Súdny dvor o vyriešenie predbežnej otázky, a preto nemôže byť vyvolaný samotným podnetom alebo návrhom účastníka konania. V prípade, ak by vnútroštátny súd uznesením rozhodol o tom, že bude iniciovať konanie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy, konanie preruší a obráti sa na Súdny dvor so žiadosťou.

System prejudiciálneho konania je základným mechanizmom práva Európskej únie, ktorého účelom je poskytnúť vnútroštátnym súdom prostriedok pre zabezpečenie jednotného výkladu a uplatňovanie práva Európskej únie v každom členskom štáte. Cieľom prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ je zabezpečiť jednotný výklad a aplikáciu komunitárneho práva a nie riešenie konkrétnych sporov, ktoré sú v kompetencii vnútroštátnych súdov a ani posudzovanie súladu vnútroštátneho práva s právom komunitárnym (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 155/2011). Súdny dvor nerozhoduje ani o sporných skutkových otázkach konania pred národným súdom, ani o výklade alebo aplikácii vnútroštátneho práva.

Vedľajší účastník na strane odporcu svojim návrhom formuloval otázku, v zmysle ktorej sa domáhal, aby Súdny dvor EÚ zodpovedal na otázku výkladu vnútroštátneho práva. V položenej otázke nejde o prípadný rozpor, či v danom prípade pri priznaní trov konania konal súd v rozpore s komunitárnym právom, ale vedľajší účastník sa v podstate domáhal zodpovedania, že mu trovy konania patria. Ustanovenie procesných podmienok, ktoré sa uplatnia pri prejednávaní a rozhodovaní sporov (a teda aj rozhodovanie o trovách konania) je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa zásady procesnej autonómie členských štátov, pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a že nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom Európskej únie (zásada efektivity) (rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 Co 70/2012).

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodol, že nepožiada Súdny dvor o rozhodnutie o predbežnej otázke, čím nie je daný dôvod pre obligatórne prerušenie konania zo strany odvolacieho súdu, a preto návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania zamietol.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, priznal podľa podaného vyčíslenia náhradu trov vynaložených v odvolacom konaní za podané odvolanie vo výške 22,10 €, ktoré uložil vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu s poukazom na ustanovenie § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť právnomu zástupcovi navrhovateľa do troch dní.

Trovy odvolacieho konania predstavujú teda odmenu advokáta za 2 úkony právnej služby a to 1/ písomné odvolanie doručené súdu dňa 06.11.2012 a 2/ vyjadrenie k odvolaniu doručené súdu dňa 18.12.2012. Odmena advokáta za 1 úkon právnej služby predstavuje s poukazom na § 10 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b) Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb sumu 95,45 € a aj s poukazom na ustanovenie § 15 písm. a) citovanej vyhlášky predstavuje sumu 103,08 € (95,45 € + 1 x 7,63 € režijný paušál). Odmena za 2 úkony právnej služby predstavuje sumu 206,16 € (2 x 103,08 €). Táto odmena advokáta bola zvýšená o daň z pridanej hodnoty v zmysle § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o sumu 41,23 € (206,16 € x 20% = 41,23 €), t.j. odmena, na ktorú vzniklo navrhovateľovi nárok spolu vo výške 247,39 € (41,23 € + 206,16 €). Vzhľadom na viazanosť súdu návrhom účastníka konania v zmysle § 153 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p., odvolací súd priznal navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania v uplatnenej výške, t.j. v sume 22,10 €.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.